

Súd: Okresný súd Žiar nad Hronom
Spisová značka: 12C/43/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6415201113
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Štubniak
ECLI: ECLI:SK:OSZH:2017:6415201113.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žiar nad Hronom samosudcom Mgr. Martinom Štubniakom v právnej veci žalobcu: G. S., Q.. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. XX, U. U., v konaní právne zastúpený JUDr. Petrom Petrikom, advokátom, Komenského 14419/18D, Banská Bystrica, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, Bratislava, v konaní o zaplatenie 23.900,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 11.629,61 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 2.629,61 Eur od 01.12.2014 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a.

III. Žiaden z účastníkov n e m á právo na náhradu trov konania.

IV. Súd p r i z n á v a svedkovi J.. N. R. svedočné vo výške 103,76 Eur.

V. Žalobca je p o v i n n ý nahradiť svedkovi J.. N. R. svedočné vo výške 103,76 Eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Podanou žalobou sa žalobca domáhal od žalovanej Slovenskej republiky zaplatenia sumy 23.900,- Eur s úrokom z omeškania 8,05 % ročne od 28.07.2014 do zaplatenia. Dôvodil tým, že dňa 20.02.2012 sa uskutočnila domová prehliadka a prehliadka iných priestorov, kedy sa prvýkrát dozvedel, že na OR PZ Ž. Q. F. je vedené trestné konanie ČVS: ORP-762/OVK-ZH-2011 pre trestný čin rozširovania detskej pornografie a že je podozrivým z jeho spáchania. Pri prehliadke a ani v jeho notebooku (ktorý dobrovoľne vydal) sa pritom nenašiel žiaden usvedčujúci materiál. Následne mu bolo uznesením vyšetrovateľa OR PZ Ž. Q. F. zo dňa 27.02.2012 vznesené obvinenie pre prečin rozširovania detskej pornografie, no ešte predtým než mu bolo uznesenie doručené, boli v TV JOJ odvysielané príspevky o jeho kauze, ktorá bola natáčaná aj pred vchodom do bytového domu, v ktorom vtedy býval a bol v reportáži označený ako „G. (29)“ a ako „pedofilný jedinec“. V dôsledku úniku informácií zrejme z prostredia polície sa obyvatelia domu, celá jeho rodina a aj kamaráti a známi dozvedeli o danej veci a to pre neho znamenalo ďalekosiahle nepriaznivé zmeny v dovtedy pokojnom a šťastnom živote - konkrétne rozchod s priateľkou, odsúdenie zo strany verejnosti, strata kontaktov s kamarátmi a časťou rodiny, psychické problémy, ukončenie podnikania a presťahovanie do mesta s vyššou anonymitou atď., teda trestné stíhanie a medializácia mu spôsobili rozvrat osobných, rodinných a širších ľudských vzťahov a výrazné obmedzenia v bežnom živote. I keď bol následne spod obžaloby právoplatne oslobodený rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 12.06.2013, okolie ho i potom vnímalo negatívne vzhľadom na nulovú toleranciu

spoločnosti vzhľadom na povahu tejto trestnej činnosti. Za nezákonné vznesenie obvinenia žiadal listom zo dňa 23.05.2014 Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v sume 4.900,- Eur (ako zmluvnej odmeny, ktorú si dohodol a aj vyplatil svojmu obhajcovi za zastupovanie v predmetnom trestnom konaní) a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 19.000,- Eur za následky spôsobené v osobnostnej sfére. K uspokojeniu ním uplatnených nárokov nedošlo ani zo strany Ministerstva vnútra SR ani Generálnej prokuratúry SR, ktorým bola jeho žiadosť postúpená.

2. Z procesného hľadiska tu súd považuje za potrebné uviesť, že hoci žalobca cestou právneho zástupcu označil v žalobe (akoby) troch žalovaných, a to 1/ Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, 2/ Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra SR a 3/ Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou SR, je z tohto označenia žalovanej strany evidentné, že v skutočnosti je žalovaným len jeden subjekt - štát Slovenská republika. Takéto označenie žalovanej strany totiž nemožno považovať za rozporné s ust. § 21 ods. 4 a § 79 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase podania žaloby a ani s ust. § 135 ods. 1 aktuálne platného Civilného sporového poriadku, a to najmä v situácii, kedy ani jeden z menovaných štátnych orgánov sa podľa § 15 ods. 1 a 2 v spojení s § 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej aj len „zákon o zodpovednosti za škodu“, resp. „zákon č. 514/2003 Z.z.“) nepovažoval za príslušný na predbežné prerokovanie žalobcom uplatnených nárokov (ako to vyplýva z korešpondencie na č.l. 21 a 22 spisu týkajúcej sa postúpenia žiadosti žalobcu).

3. Nakoľko však aktuálne účinné ust. § 73 Civilného sporového poriadku určuje (a obdobne aj predtým účinné ust. § 21 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku určovalo), že na konanie štátu pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát, súd si musel vyriešiť otázku, ktorý štátny orgán má za žalovanú Slovenskú republiku konať v prejednávanej spore.

4. V tomto smere z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že uznesením vyšetrovateľa OR PZ Žiar nad Hronom zo dňa 27.02.2012 pod ČVS: ORP-762/OVK-ZH-2011 bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin rozširovania detskej pornografie podľa § 369 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe ako je tento popísaný vo výroku uvedeného uznesenia. Uznesenie bolo žalobcovi doručené dňa 03.03.2012 a jeho obhajcovi dňa 06.03.2012. Proti uzneseniu podal žalobca cestou obhajcu sťažnosť dňa 05.03.2012, ktorú však prokurátorka Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom uznesením zo dňa 22.03.2012 sp. zn. 2Pv 580/11-15 zamietla ako nedôvodnú. Následne bola prokurátorkou Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom podaná na tunajší súd dňa 14.12.2012 obžaloba na žalobcu pre uvedený prečin rozširovania detskej pornografie. Rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 12.06.2013 č.k. 1T/92/2012-323 bol žalobca spod obžaloby oslobodený, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal. Prokuratúrou voči rozsudku podané odvolanie bolo následne vzaté späť. Rozsudok tak nadobudol právoplatnosť dňa 02.08.2013.

5. Ust. § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. potom určuje, že vo veci náhrady škody koná v mene štátu Ministerstvo vnútra SR, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. Z uvedeného vyplýva, že ministerstvo vnútra v prípade náhrady škody nekoná za štát vtedy, ak v trestnom konaní prokurátor zamietol sťažnosť voči uzneseniu a podal v danej trestnej veci obžalobu. Takáto situácia bola aj v prejednávanej veci a teda za žalovanú Slovenskú republiku nemohlo konať Ministerstvo vnútra SR.

6. Takisto nemohlo za štát konať ani Ministerstvo spravodlivosti SR, pretože toto podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. koná v mene štátu vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom (alebo nesprávnym úradným postupom súdu) a o takýto prípad v súdnej veci evidentne nešlo (škoda, resp. ujma bola žalobcom odvodzovaná od vznesenia obvinenia vyšetrovateľom a nie od súdneho rozhodnutia), resp. ministerstvo spravodlivosti koná za štát aj vtedy, ak príslušný orgán nemožno podľa § 4 ods. 1 cit. zákona určiť vôbec.

7. Súčasne podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. platí, že vo veci náhrady škody koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (kde je v zákonomom texte odkaz na § 38 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre) v občianskom súdnom, trestnom alebo správnom konaní, t.j. ak škodu spôsobilá prokuratúra.

8. Judikatúra vo väzbe na uvedené ustanovenia (účinné v tomto znení od 01.01.2013) následne dospela k záveru, že ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je od 01.01.2013 Generálna prokuratúra SR (rozsudok NS SR sp. zn. 8Cdo/289/2014 zo dňa 14.10.2015, publikovaný pod č. 6/2016 aj v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR).

9. Súd preto konal s Generálnou prokuratúrou SR ako orgánom kompetentným konať za štát v tomto spore, pričom len podotýka, že označenie ostatných orgánov v podanej žalobe súd nepovažoval za jej nedostatok, ktorý by bolo potrebné odstraňovať, ak zo žaloby bolo jasné voči komu ako pasívne legitimovanému subjektu smeruje (len voči štátu ako jedinému žalovanému) a čo a na akom základe od neho žalobca žiada (zaplatenie sumy 23.900,- Eur s príslušenstvom na podklade tvrdení o nezákonnom vznesení obvinenia). Keďže nedošlo k žiadnej zmene subjektov na žalovanej strane, nebolo potrebné o tom žiadnym spôsobom ani rozhodovať a tak na pojednávaní dňa 11.02.2016 súd (konajúc predchádzajúcim zákonným sudcom) len konštatoval, že v konaní bude pokračovať s Generálnou prokuratúrou SR ako orgánom konajúcim za žalovanú Slovenskú republiku.

10. Žalovaná konajúc Generálnou prokuratúrou SR spočiatku namietala, že nie je oprávnená konať za štát v tejto veci a má sa konať s Ministerstvom spravodlivosti SR (k nedôvodnosti tejto obrany sa súd už vyjadril vyššie). Žiadala žalobu zamietnuť poukazujúc na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/13 i na rozhodnutie ESLP vo veci Lavrechov c/a Česká republika a argumentujúc potom tým, že uznesenie, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie nemožno považovať automaticky za nezákonné rozhodnutie zakladajúce zodpovednosť štátu, nakoľko vyšetrovateľ vznesením obvinenia postupoval v súlade s Trestným poriadkom. Zákonnosť prípravného konania v podstate potvrdil aj okresný súd tým, že prijal obžalobu a aj keď žalobca bol následne spod obžaloby oslobodený, stalo sa tak z dôvodu aplikácie zásady „in dubio pro reo“. Stíhaný skutok sa teda stal. Oslobodenie spod obžaloby ale neznamená, že bol žalobca stíhaný nezákonne, pričom uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi nebolo zrušené. Tiež poukázala na ust. § 18 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu, podľa ktorého sa majú vynaložené trovy obhajoby kompenzovať len na úrovni tarifnej odmeny advokáta a pokiaľ vznikla žalobcovi nemajetková ujma, túto musí preukázať.

11. Ako už súd uviedol vyššie, bolo preukázané, že uznesením vyšetrovateľa zo dňa 27.02.2012 bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin rozširovania detskej pornografie podľa § 369 ods. 1 Trestného zákona. Proti uzneseniu podal žalobca sťažnosť, ktorá bola prokurátorkou zamietnutá ako nedôvodná. Následne prokurátorka podala obžalobu, avšak žalobca bol právoplatne spod obžaloby oslobodený tunajším súdom rozsudkom zo dňa 12.06.2013.

12. V konaní nebolo sporným (a dokazuje to aj predložená zmluva o poskytovaní právnej pomoci zo dňa 03.03.2012, list zo dňa 05.03.2012 adresovaný OR PZ Žiar nad Hronom advokátom JUDr. Petrom Petríkom, ako aj ďalšie listinné dôkazy v spise i výpoveď samotného žalobcu), že žalobca na svoju obhajobu v trestnom konaní splnomocnil dňa 27.02.2012 advokáta JUDr. Petra Petríka, ktorý zastupoval žalobcu tak v prípravnom konaní ako aj v súdnom konaní po podaní obžaloby až do právoplatného skončenia trestnej veci.

13. Podľa predloženej faktúry a príjmového pokladničného dokladu (č.l. 28 a nasl. spisu) a podľa daňového priznania DPH zo dňa 22.07.2014 advokáta JUDr. Petra Petríka za druhý štvrtrok roku 2014 a podkladov k DPH (dôkazy na č.l. 104 a nasl. spisu) žalobca menovanému ako svojmu obhajcovi zaplatil dňa 19.05.2014 za zastupovanie v predmetnom trestnom konaní trovy právneho zastúpenia vo výške 4.900,- Eur. Išlo o sumu rovnajúcu sa paušálnej odmene za úplné vybavenie veci dohodnutú v čl. III zmluvy o poskytovaní právnej pomoci zo dňa 03.03.2012 uzavretej medzi žalobcom a advokátom JUDr. Petrom Petríkom ako jeho obhajcom ohľadne zastupovania v trestnom konaní.

14. Tieto dôkazy dostatočne preukazujú vynaloženie (a aj zaplatenie) sumy 4.900,- Eur žalobcom v súvislosti s realizáciou svojho práva na právnu pomoc v trestnom konaní, pretože táto suma bola právnym zástupcom žalobcu prijatá a následne riadne zaevidovaná do účtovníctva, ktoré bolo podkladom pre podanie daňového priznania pre DPH zo strany právneho zástupcu žalobcu. Povedané aj

opačne, ak súdu nebol predložený ani označený žiaden dôkaz spochybňujúci pravdivosť týchto listinných dôkazov, súd nemal dôvod považovať ich za nepravdivé a urobiť v tejto otázke iný záver.

15. Dňa 30.05.2014 (ako to dokazuje odtlačok prezenčnej pečiatky na doručenke na č.l. 19pv spisu) žalobca listom zo dňa 23.05.2014 požiadal v rámci predbežného prerokovania nároku Ministerstvo spravodlivosti SR o náhradu tejto sumy ako škody vzniknutej mu v dôsledku nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 27.02.2012 a súčasne žiadal vyplatiť z tohto dôvodu aj sumu 19.000,- Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy za následky spôsobené v osobnostnej sfére. Ministerstvo spravodlivosti žiadosť žalobcu postúpilo dňa 04.07.2014 Ministerstvu vnútra SR, ktoré ju postúpilo Generálnej prokuratúre SR a tá dňa 11.09.2014 opätovne Ministerstvu spravodlivosti SR. Ako je zrejmé z vyjadrení žalobcu i žalovanej v tomto konaní, k úhrade týchto čiastok žalobcovi v lehote 6 mesiacov od podania žiadosti a ani doteraz nedošlo.

16. Na základe uvedeného bolo potrebné posúdiť, či žalovaná Slovenská republika zodpovedá (a ak áno v akom rozsahu) za náklady vynaložené žalobcom v súvislosti s voči nemu vedeným trestným stíhaním, ktoré skončilo jeho oslobodením spod obžaloby, resp. či je namieste aj zodpovednosť žalovanej za žalobcom tvrdené ujmy v jeho osobnostnej sfére, ktoré by bolo potrebné kompenzovať peniazmi.

17. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci jeho orgánmi upravuje zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorý v § 3 určuje, že štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím. Podľa § 3 ods. 2 cit. zákona súčasne platí, že štát sa svojej zodpovednosti nemôže zbaviť. Ide teda o objektívnu zodpovednosť štátu za škodu (bez ohľadu na zavinenie), pri ktorej neprichádza do úvahy možnosť liberácie. Podľa § 25 ods. 1 cit. zákona tiež platí, že ak tento zákon neurčuje inak, právne vzťahy sa spravujú Občianskym zákonníkom.

18. Právna teória i súdna prax potom zhodne z ust. § 3 zákona č. 514/2003 Z.z. vyvodzujú, že na vznik zodpovednosti štátu (Slovenskej republiky) za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím sa vyžaduje kumulatívne (súčasné) splnenie troch podmienok: 1. nezákonné rozhodnutie, 2. vznik škody ako peniazmi vyčísliteľnej majetkovej ujmy na strane dotknutého subjektu a 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

19. Judikatúra vzťahujúca sa ešte k predchádzajúcej právnej úprave zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zákone č. 58/1969 Zb. pritom dovodila, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších podmienok zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (viď R 35/1991, R 70/1994). Tieto závery sú aplikovateľné aj na v súčasnosti platnú právnu úpravu v zákone č. 514/2003 Z.z., pretože táto právna úprava stojí na rovnakých základných zásadách ako predchádzajúca.

20. Ustanovenie § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. určuje, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Podľa § 6 ods. 1 cit. zákona platí, že ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zasa platí, že právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

21. V tomto smere je teda podmienkou zodpovednosti štátu zmena alebo zrušenie právoplatného rozhodnutia, ktorým bola škoda spôsobená. V prípade právoplatného oslobodenia spod obžaloby je situácia špecifická v tom, že podľa Trestného poriadku (zákon č. 301/2005 Z.z.) už nenasleduje ďalší proces, ktorého výsledkom by bolo výslovné zrušenie uznesenia, ktorým bolo stíhanej osobe vznesené obvinenie. Pokiaľ potom zmyslu právnej úpravy má zodpovedať z čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky vyplývajúca zásada, že každá majetková ujma spôsobená nezákonným zásahom štátu má byť odčinená, rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má tiež oslobodenie spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchal

obžalovaný. Tým je totiž zároveň nepriamo konštatované, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané v rozpore so zákonom - nezákonne.

22. V tejto súvislosti treba zvýrazniť, že rozhodujúcim kritériom posúdenia zákonnosti vznesenia obvinenia je neskorší výsledok trestného stíhania, kedy oslobodenie spod obžaloby ukazuje, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia, resp. nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie ale to, či sa toto podozrenie v trestnom konaní aj potvrdilo. V podmienkach materiálneho právneho štátu musí totiž štát niesť (objektívnu) zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca (pozri okrem už spomínanej judikatúry napr. aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 15/2009 a sp. zn. 7MCdo 27/2012), pričom podstata nároku na náhradu škody sa v týchto prípadoch neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania ale na samotný výsledok trestného stíhania (viď obdobne aj Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 25/2011).

23. Z týchto dôvodov preto podľa názoru súdu neboli dôvodnými odkazy žalovanej na rozhodnutia či už Ústavného súdu alebo ESLP. Kým v prípade rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 163/2013 nemožno z odôvodnenia vyvodiť, že nemôže byť za nezákonné považované uznesenie o vznesení obvinenia v prípade následného oslobodenia obvineného spod obžaloby z dôvodu, že mu vina nebola preukázaná, rozhodnutie ESLP vo veci Lavrechov proti ČR sa priamo netýka práva obvineného na náhradu škody voči štátu z titulu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia. ESLP v danom prípade posudzoval otázku adekvátnosti prepadnutia v prospech štátu peňažnej záruky zloženej obžalovaným ako náhrada väzobného stíhania a aj keď v odseku 50 odôvodnenia konštatoval, že oslobodenie spod obžaloby samo o sebe neznamená, že trestné stíhanie bolo nezákonné, neznamená toto konštatovanie vylúčenie nároku na náhradu škody stíhanej osoby voči štátu, čo v konečnom dôsledku v odlišnom stanovisku k rozhodnutiu vyjadril sudca Pejchal slovami, že sťažovateľ by z trestného stíhania, ktoré bolo proti nemu vedené (a v ktorom bol právoplatne oslobodený - poznámka tunajšieho súdu), nemal v zásade znášať žiadne negatívne dôsledky.

24. Rovnako tak žalovanou označené rozhodnutia všeobecných súdov skôr potvrdzujú doterajšiu ustálenú súdnu prax (vyjadrenú už vo vyššie uvedených rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR), keď žaloby voči štátu za nezákonné trestné stíhanie boli právoplatne zamietnuté kvôli nepreukázaniu žalovaných nárokov (rozsudok OS Brezno zo dňa 20.12.2016 sp. zn. 5C/269/2015), či kvôli nepodaniu sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia (rozsudok OS Ružomberok zo dňa 16.01.2017 sp. zn. 9C/13/2016), pričom ostatné označené rozhodnutia (OS Bratislava I sp. zn. 10C/191/2014 a sp. zn. 25C/110/2012 a OS Bratislava V sp. zn. 10C/204/2011 podporujúce obranu žalovanej) nie sú podľa vedomosti súdu právoplatnými.

25. Tunajší súd tak vzhľadom na doteraz uvedené nemal dôvod odkloniť sa od dlhodobo zaužívanej judikatúrnej praxe, ktorej podstatu už vyjadril v bode 19 tohto odôvodnenia.

26. Žalobca bol spod obžaloby oslobodený, lebo nebolo dokázané, že sa dopustil skutku kladeného mu za vinu a tým bola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré teda nemalo byť vydané a ak aj bolo, na podklade žalobcom včas podanej sťažnosti ho bola oprávnená zrušiť dozorujúca prokurátorka.

27. Čo sa týka spôsobu a rozsahu náhrady škody, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. platí, že sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk (ak osobitný zákon neustanovuje inak) a ďalej z ust. § 18 ods. 1 a 3 cit. zákona v znení účinnom od 01.01.2013 vyplýva, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené (alebo trestné stíhanie zastavené). Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta.

28. Bolo v konaní preukázané, že žalobca zaplatil svojmu advokátovi trovy právneho zastúpenia vo výške 4.900,- Eur za obhajobu v predmetnom trestnom konaní, pričom sa jednalo o sumu tvoriacu zmluvnú odmenu určenú formou paušálnej odmeny za úplné vybavenie veci. Takýto spôsob dojednania odmeny advokáta za poskytnutie právnych služieb bol súladný s ust. § 2 ods. 1 a 2 písm. b) a § 5 písm. b) vyhlášky

č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov, ktoré paušálnu odmenu upravujú ako jeden zo spôsobov určenia zmluvnej odmeny advokáta pri uzavretí zmluvy o poskytnutí právnych služieb. V § 18 ods. 1 cit. vyhláška súčasne advokátovi ukladá povinnosť upozorniť klienta pri rokovaní o zmluvnej odmene na to, že pri určení trov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej alebo právnickej osobe, sa odmena advokáta určí podľa ustanovení tejto vyhlášky o tarifnej odmene. Táto povinnosť bola vo vyhláške zakotvená aj v čase uzavretia zmluvy o poskytnutí právnych služieb medzi žalobcom a jeho advokátom.

29. I keď teda ust. § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 01.01.2013 (t.j. že súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom, kedy nasleduje odkaz na ešte prv platnú vyhlášku o odmenách a náhradách advokátov č. 163/2002 Z.z.) výslovne neurčovalo, že odmena advokáta za zastupovanie sa ako súčasť trov obhajoby poškodeného určí ako tarifná odmena advokáta, podľa názoru súdu už len samotný odkaz na vyhlášku upravujúcu odmeňovanie advokátov znamenal, že zákonodarca aj podľa znenia § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 01.01.2013 mal na mysli výšku tarifnej odmeny určujúcej odmenu za zastupovanie. Túto úvahu súd opiera o fakt, že ak by znenie účinné do 01.01.2013 smerovalo k možnosti zohľadniť v rámci náhrady škody zmluvnú odmenu advokáta, neobsahovalo by toto ustanovenie vôbec odkaz na v tom čase účinnú vyhlášku o odmenách a náhradách advokátov, lebo by bol takýto odkaz nadbytočným. Preto aj znenie § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 01.01.2013 treba vykladať tak, že odkazuje na tarifnú hodnotu trov právneho zastúpenia, lebo práve táto predstavuje objektivizáciu vynaložených trov právneho zastúpenia v súlade s princípom, že sa uhrádza nie akákoľvek škoda ale len skutočná škoda. Niet dôvodu, aby štát uhrádzal poškodenému v podstate neobmedzene všetky náklady vynaložené na jeho obhajobu v trestnom konaní. O správnosti súdom podaného výkladu svedčí aj právny názor vyjadrený Najvyšším súdom SR v uznesení sp. zn. 6Cdo 402/2015 zo dňa 28.04.2016, podľa ktorého pre účely náhrady škody za zodpovednosť štátu treba považovať za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu náklady v rozsahu tarifnej odmeny (toto rozhodnutie sa dokonca týka ešte predchádzajúcej právnej úpravy zákona č. 58/1969 Zb., v ktorom úplne absentovala priama úprava spôsobu náhrady škody (táto sa riadila ust. § 442 Občianskeho zákonníka) vrátane osobitnej úpravy náhrady škody ohľadne vynaložených trov obhajoby).

30. Žalobca cestou právneho zástupcu následne na výzvu súdu predložil prehľad realizovaných úkonov právnej pomoci (č.l. 108 a nasl. spisu) v súvislosti s jeho obhajobou v trestnom konaní. Jednotlivé položky (úkony) súd považoval za účelne vynaložené (žalovaná strana ich ani nenamietala), pričom k jednotlivým úkonom právnej služby boli účtované aj režijné paušály, náhrada za stratu času za cesty advokáta z miesta výkonu jeho činnosti do miesta vykonávania jednotlivých procesných úkonov (cesty U. U. - Ž. Q. F. a späť), ako aj hotové výdavky na dopravu advokáta. Základná sadzba tarifnej odmeny bola pritom správne advokátom účtovaná podľa § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov ako 1/12 výpočtového základu, keďže žalobca bol stíhaný pre trestný čin (prečin) podľa § 369 ods. 1 Trestného zákona, na ktorý Trestný zákon v tomto ustanovení určoval trest odňatia slobody neprevyšujúci 5 rokov. Spolu žalobca na svoju obhajobu účelne vynaložil náklady na právnu pomoc v celkovej čiastke 2.629,61 Eur (vrátane DPH podľa § 18 ods. 3 cit. vyhlášky), ktorá predstavuje hodnotu, o ktorú sa jeho majetok zmenšil, teda jeho majetkovú škodu.

31. Súd mal napokon za preukázanú aj poslednú podmienku zodpovednosti štátu za škodu - príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Žalobca totiž musel účelne vynaložiť čiastku 2.629,61 Eur ako náklady svojej obhajoby len v dôsledku toho, že bol trestne stíhaný pre skutok, ktorý ako sa neskôr ukázalo nespáchal. Ak by totiž nedošlo k jeho trestnému stíhaniu, žiadna škoda spočívajúca v nákladoch na právne zastúpenie by mu nevznikla.

32. Vzhľadom na splnenie všetkých podmienok zakladajúcich zodpovednosť žalovanej za vzniknutú škodu súd vyhovel žalobe čo do čiastky 2.629,61 Eur a v prevyšujúcej časti čo do zvyšku žalovanej náhrady škody v sume 4.900,- Eur žalobu ako nedôvodnú zamietol.

33. Pri rozhodovaní o uplatnenom úroku z omeškania súd vychádzal z ust. § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013 (rovnaké znenie týkajúce sa 6-mesačnej lehoty obsahovalo ust. § 16 ods. 1 cit. zákona v znení účinnom do 01.01.2013) a právnej úpravy úrokov z omeškania obsiahnutej v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. v znení účinnom od 01.01.2009 do 01.02.2013 vzhľadom na prechodné ust. § 10c cit.

nariadenia, nakoľko nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané dňa 27.02.2012 a teda záväzkový vzťah vznikol pred 01.02.2013. Podľa tohto znenia § 3 ods. 1 nariadenia je výška úrokov z omeškania o 8 % vyššia ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky. So zaplatením náhrady škody v sume 2.629,61 Eur sa žalovaná podľa § 563 Občianskeho zákonníka dostala potom do omeškania uplynutím 6 mesiacov odo dňa doručenia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku žalobcu, t.j. dňom 01.12.2014 (vzhľadom na podanie žiadosti dňa 30.05.2014), kedy výška úroku z omeškania predstavovala 8,05 % ročne. Preto súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne z uvedenej sumy od 01.12.2014 do zaplatenia.

34. Pokiaľ sa týka žalobcom uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy, súd v tomto smere vykonal rozsiahle dokazovanie, a to najmä výsluchom žalobcu a všetkých označených svedkov. Nevykonal iba dokazovanie ohľadne toho, v akom konkrétnom rozsahu sa žalobcovi znížili tržby v pohostinstve, ktoré prevádzkoval v rámci svojho podnikania v období, kedy mu bolo vznesené obvinenie, pretože sa žalobca nedomáhal náhrady škody v podobe ušlého zisku podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., kedy by bolo potrebné presne ustáliť odpoveď na otázku, či a v akom rozsahu došlo k prepadu tržieb a stratovosti jeho podnikania ako jedného z následkov vznesenia obvinenia. Okrem toho by sa účtovné záznamy vzťahujúce sa k obdobiu po 22.02.2012 museli dať skúmať znalecky vzhľadom na skutočnosť, že sú obsiahnuté iba v registračnej pokladnici žalobcu (ktorú použil naposledy niekedy v roku 2012) a neodbornou manipuláciou s ňou by hrozila strata v nej obsiahnutých údajov odhladnuc od toho, že by si expertízne skúmanie vyžiadalo vynaloženie ďalších trov. Zbytočným tak bolo vykonávať dokazovanie aj CD nosičom predloženým žalobcom obsahujúcim údaje z registračnej pokladnice ku dňu 22.02.2012, lebo nebolo možné ich porovnanie s údajmi po tomto dátume. Ako už bolo uvedené, žalobca nežaloval ušlý zisk a pokiaľ zo svedeckých výpovedí (ako bude ďalej uvedené) vyplynuli relevantné skutočnosti ohľadne priebehu jeho podnikania v období pred a po vznesení obvinenia a bola súdu predložená zmluva o nájme priestoru, v ktorom žalobca svoje podnikanie (pohostinstvo) realizoval, takisto jej dodatok a tiež dohoda o skončení nájmu, súd považoval skutkový stav zistený z už vykonaných dôkazov za postačujúci pre rozhodnutie vo veci a ďalšie dokazovanie už nevykonával. Tu súd konštatuje, že podľa týchto listinných dôkazov založených na č.l. 152 a nasl. spisu mal žalobca predmetný priestor v prenájme od obce X. U. v období od 15.01.2011 do 01.06.2012, kedy nájom skončil na základe jeho žiadosti dohodou oboch strán.

35. Súd takisto nevykonal prehratie záznamu reportáže odvysielanej ohľadne osoby žalobcu v TV JOJ, pretože bol predložený textový prepis reportáže a išlo o dôkaz nemajúci priamy súvis so žalovaným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy (keďže podstatným pre rozhodnutie nebolo vykreslenie žalobcu v tomto televíznom príspevku, ale fakt, že o jeho obvinení informovala aj televízia). Žalobca totiž tento nárok tak v rámci predbežného prerokovania (jeho list zo dňa 23.05.2014 na č.l. 19 spisu, v ktorom uvádzal, že nemajetkovú ujmu utrpel v dôsledku nezákonného vznesenia obvinenia a že k zásahu do jeho osobnostnej sféry došlo nezákonným rozhodnutím) ako aj v rámci tohto sporu (strana 4 žaloby, kde žalobca zvyrazňuje, že mu vznikol nárok v dôsledku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím) odvodzoval od nezákonného rozhodnutia a nie od nesprávneho úradného postupu (štátu) spočívajúceho v údajnom „úniku informácií“ z trestného konania a ich následnej televíznej medializácie vo vzťahu k jeho osobe.

36. Síce sa sám i cestou svojho právneho zástupcu počas konania vyjadril, že práve neželaná publicita mu spôsobila značné problémy, znovu tu súd ale musí zopakovať, že treba odlišovať zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Kým v prvom prípade je zodpovednosť štátu založená na existencii nezákonného rozhodnutia, v prípade nesprávneho úradného postupu zodpovedá štát za postup orgánov verejnej moci (teda aj štátnych orgánov), ktorý je v rozpore s platnými právnymi normami a ktorý spočíva v inej než rozhodovacej činnosti. Inými slovami, pri nesprávnom úradnom postupe je činnosť orgánu verejnej moci v konkrétnom prípade upravená právnou normou, ktorú orgán pri jej aplikácii poruší. Príkladný výpočet prípadov nesprávneho úradného postupu obsahuje ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

37. V tejto súvislosti potom nebolo sporným, že predmetná reportáž bola skutočne odvysielaná v televízii JOJ v rámci poludňajších novín dňa 02.03.2012, teda deň predtým ako bolo žalobcovi doručené uznesenie o vznesení obvinenia. Súd mal k dispozícii a aj oboznámil textový prepis tohto televízneho príspevku (č.l. 20 spisu), ktorého obsahom bola reportáž týkajúca sa žalobcu označeného menom,

vekom a tým, že pochádza z X., no táto obsahuje iba jedno autentické vyjadrenie policajnej hovorkyne o tom, že „Vyšetrovatel' tohto muža obvinil zo šírenia detskej pornografie“. V ostatnom sa jedná o redakčné vyjadrenia, resp. komentáre televíznej reportérky týkajúce sa najmä formy, ktorou mal byť predmetný trestný čin spáchaný, pričom bolo okrem iného uvedené, že „Susedia zostali šokovane stáť. G. podľa nich pôsobí ako tichý bezproblémový sused. O tom, že by mal záľubu v detskej pornografii nikto ani len netušil. Byť 29-ročného muža bol totiž plný nechutností. Polícia našla obnažené fotografie detí a videá, na ktorých mali mať pohlavný styk.“ a na inom mieste príspevku sa uvádzalo, že „Podľa psychológov sa dá predpokladať, že u mladého muža tieto nechutnosti mohli vyvolávať vzrušenie a teda sa môže jednať o pedofilne orientovaného muža.“

38. Zo samotnej reportáže preto nemožno usúdiť, že by niektorý z orgánov činných v trestnom konaní (policajt, či prokurátor) postupoval v rozpore s ust. § 6 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, ktoré upravujú ich postup v súvislosti s poskytovaním informácií o trestnom konaní a že by teda orgány činné v trestnom konaní nerešpektovali zásadu prezumpcie neviny, resp. že by zverejnili osobné údaje alebo iné skutočnosti súkromného charakteru týkajúce sa žalobcu. Inými slovami, ak z reportáže vyplýva, že polícia oficiálne potvrdila vo vzťahu k oznamovacím prostriedkom iba vznesenie obvinenia žalobcovi (a nebolo tvrdené ani preukázané, že by zo strany orgánov štátu došlo k sprístupneniu osobných údajov žalobcu, či iných súkromných skutočností), tak potom štát nemôže zodpovedať za formu, akou bola takto potvrdená informácia ďalej skúmaná a rozpracovaná televíziou, ako bol žalobca vykreslený a aký dopad to malo na jeho osobnostnú sféru. Tu by podľa súdu mohla prichádzať do úvahy zodpovednosť za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) zo strany danej televízie a nie štátu, čo však nič nemení na fakte, že trestné stíhanie žalobcu sa takto dostalo do povedomia širokej verejnosti minimálne v mieste jeho vtedajšieho bydliska (ako vyplynulo z výpovedí vypočutých svedkov).

39. Súd toto považoval za potrebné zdôrazniť kvôli tomu, že žalobcom naznačovaný „únik informácií“ z trestného konania (ktorý by vo svojej podstate predstavoval protiprávne sprístupnenie určitých informácií neoprávneným osobám) by bolo možné právne kvalifikovať len ako nesprávny úradný postup štátu (orgánu verejnej moci) spočívajúci v postupe odporujúcom ust. § 6 ods. 1 a 2 Trestného poriadku. Ak potom žalobca nárok na náhradu škody z takéhoto nesprávneho úradného postupu neuplatnil v rámci predbežného prerokovania nároku voči štátu, tak ani súd nemal dôvod a nebol oprávnený sa týmto bližšie zaoberať vzhľadom na ustanovenie § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. účinné od 01.01.2013 (a aplikovateľné aj v tejto veci vzhľadom na jeho procesnoprávny charakter, absenciu prechodných ustanovení v súvislosti s novelou zákona č. 514/2003 Z.z. účinnou od 01.01.2013 a vzhľadom na podanie tejto žaloby žalobcom dňa 07.02.2015), ktoré celkom logicky obmedzuje súdnu uplatniteľnosť nárokov poškodeného len na tie isté nároky, o ktorých už predbežné prerokovanie prebehlo podľa § 15 a nasl. cit. zákona. Teda na základe uvedených skutkových okolností (spočívajúcich v prípadnom nesprávnom úradnom postupe) by sa žalobca najskôr musel domáhať náhrady škody voči štátu v rámci predbežného prerokovania nároku a až po (pre žalobcu) negatívnom výsledku by sa týmto mohol zaoberať súd. Všetko uvedené potom platí aj ohľadne jeho výhrady, že uznesenie o vznesení obvinenia mu bolo doručené po odvysielaní predmetnej televíznej reportáže.

40. Z výpovede žalobcu konkrétne vyplynulo, že pred vznesením obvinenia žil normálnym usporiadaným životom. Podnikal - mal pohostinstvo v X.Ý. U., ktoré sa snažil zveľaďovať budovaním stálej klientely a okrem toho mal druhé zamestnanie v U. U. ako dispečer kamiónovej dopravy. Mal priateľku, vzťah im veľmi dobre fungoval a vzhľadom na svoj vek rozmýšľali nad založením rodiny. V predmetný deň mu telefonoval kamarát, že „W. si v telke“, z čoho on zostal šokovaný, lebo X. kde vtedy býval je malé mesto a všetci ho tam poznali. Zostalo mu z toho zle a bol na kolaps. Reportáž podľa neho videlo celé Slovensko a odkaz na ňu niekto zavesil na sociálnej sieti aj na stránku jeho vtedajšieho pohostinstva. Celé by to pocítoval inak, pokiaľ by sa trestné konanie odohralo bez takejto medializácie. V ten deň realizoval akciu v pohostinstve, ktorú už nemohol zrušiť, priateľke sa snažil vysvetliť, že sa všetko vyjasní a bude všetko v poriadku. Plány ohľadne založenia rodiny išli bokom a sústredili sa na to, aby všetko dobre dopadlo. Pohostinstvo išlo dole vodou, lebo ľudia prestali chodiť, akcie neorganizoval a tak to musel zavrieť. Ľudia ho jednoducho „odpísali“ vzhľadom na povahu stíhanej trestnej činnosti. Záležitosť musel vysvetľovať matke (pracovala ako vychovávateľka v škole), ktorá to znášala horšie ako on a aj sestre, ktorá v tom čase mala jeden a polročného syna, táto mu však verila, len bola nahnevaná, keď videla reportáž. V rodnom meste X. sa necítil dobre, lebo pocítoval negatívne verbálne aj neverbálne reakcie okolia a tak viac prespával u sestry v U. U.. Druhou ranou pre neho bol rozchod s priateľkou, lebo

ho následne obžalovali a táto mu už prestala veriť. Nebyť stíhania, mohli mať už rodinu. Počas trestného konania prežíval bezsenne noci, strach a obavy z budúcnosti, že pôjde do väzenia na niekoľko rokov za niečo čo nespravil. Chodil zahalený na úkony prípravného konania a nemohol vzhľadom na svoj stav chodiť ani na súdne pojednávania. Musel vyhľadať psychologickú pomoc, ktorú radšej navštevoval v U. U., chodil tam polroka a to mu pomohlo, aby sa nesústredil na proces. Po oslobodení spod obžaloby sa mu uľavilo, že nepôjde do väzenia, no ostatné sa nevyriešilo. Predal byt v Ž. Q. F., lebo sa chcel dostať preč od X. a kúpil si potom byt v U. U. na sídlisku Y., aby sa nejako stratil vo väčšom meste. Teraz chodí do X. len na návštevy a k otcovi na X. U. raz za mesiac. Po roku od oslobodenia si našiel novú známosť, no táto skončila kvôli tomu, že sa partnerka dozvedela o jeho kauze a tak s ním už nechcela nič mať. Momentálne má nový perspektívny vzťah trvajúci rok, ale obáva sa partnerke povedať o svojej minulosti. Takisto má obavy, že sa o tom dozvedia v jeho novom pôsobisku a bude okolím odsúdený.

41. S. U., ktorá bola partnerkou žalobcu v čase vznesenia obvinenia uviedla, že v tom čase boli spolu asi rok a potvrdila, že mali normálny a pekný partnerský život. Plánovali byť spolu, žalobca pracoval v U. U. a mal pohostinstvo v X. U., kam chodilo veľa ľudí. Chceli si založiť rodinu a mať deti. Žalobca mal veľký okruh priateľov, bol spoločenský, ona až tak nie. Zásadná zmena nastala odvysielaním reportáže, kedy ju kontaktovali rodičia s otázkou či ide o žalobcu. On to popieral, sám tomu nerozumel, s čím sa uspokojila. X. je však malé mesto a dovtedy ideálny život sa im citeľne zmenil zo dňa na deň. Snažili sa to prekonať, ale už to nebolo ako predtým, prišiel tlak aj z rodiny a ona sa ho často pýtala ako to je. Obaja navštevovali psychológa, pokazil sa im aj intímny život a keď bola podaná obžaloba, už to nezvládla a rozišli sa, pretože do podania obžaloby verila v jeho nevinu, potom tomu už prestala veriť. Na reportáž reagovalo okolie negatívne, vyvolala predsudky a ľudia dali od nich ruky preč - prestali chodiť do pohostinstva, lebo nechceli podporovať žalobcu a oni dvaja prestali chodiť do spoločnosti. Aj rodina jej vyčítala, či naozaj chcú mať spolu dieťa a či si chce pokaziť život. Už potom neriešili spoločné plány, čakali ako to celé dopadne. Žalobca sa po obvinení zmenil, zostal úplne zlomený, dovtedy bol obľúbený a zábavný, no izolácia od spoločnosti ho negatívne psychicky poznačila. Rozmýšľal len nad touto záležitosťou a keď išiel na procesné úkony bol v totálnom strese rovnako ako aj celá rodina. Potvrdila, že nebyť trestného stíhania tak by neukončili svoj vzťah. Rozchod obaja niesli zle, rozpadol sa im život a budúcnosť.

42. Sestra žalobcu P. S. takisto vypovedala, že žalobca sa snažil podnikat', mal zamestnanie a priateľku, s ktorou plánovali budúcnosť. Žil šťastným a usporiadaným životom, nikdy nemal problémy so zákonom a nevyvolával konflikty. Bol spoločenský, obľúbený, mal pohostinstvo, kde robil akcie. O bratovej záležitosti sa dozvedela z médií, rovnako ako ich matka. Bola z toho hotová a nevedela čo si o tom myslieť. Žiadali ho o vysvetlenie a snažili sa ho psychicky podporovať a byť mu oporou. Ona verila, že je nevinný, no okolie a kamaráti sa mu obrátili chrbtom. Matka čelila otázkam susedov, boli tlaky na neho a na rodinu. Dofahlo to na neho, niesol to zle a ťažko o tom rozprával, keďže sa jednalo o veci týkajúce sa intímnej sféry. Psychicky a emočne na tom bol zle a bez nálady, utiahol sa do seba a pravidelne navštevoval aj psychológov. Média spôsobili, že sa vedelo o koho ide, lebo žalobca bol v Kremnici známy. Začal ju viac navštevovať v Banskej Bystrici kde ona býva a následne sa tam aj presťahoval. V tom čase sa snažil zachrániť vzťah, lebo to bol jeho prvý vážny vzťah. Musel zavrieť pohostinstvo, lebo čelil narážkam a tak mu to už nešlo. Pár krát mal aj vulgárne odkazy za stieračmi. Dlho nenadväzoval partnerský vzťah, stránil sa toho a stratil všetkých priateľov v dôsledku zmeny prostredia. Žije kde ho ľudia nepoznajú a do mesta kde vyrástol sa už nevracia, aby mal pokojnejší život.

43. Rovnako svedok Š. O. ako bývalý švagor opísal žalobcu ako spoločenského človeka s množstvom priateľov a známych. Žalobca prevádzkoval pohostinstvo, ktoré chcel rozšíriť, mal partnerku, s ktorou chceli deti, no po obvinení a medializácii všetko skončilo. Jej okolie ju presvedčalo, že by s ním nemala byť a po podaní obžaloby mu prestala veriť a opustila ho. Pohostinstvo skončilo, lebo predtým chodili známi, no po medializácii prestali chodiť a žalobca začal nosiť peniaze do svojej prevádzky a nie naopak. Kamaráti sa mu otočili chrbtom, začali ohovárať a on sa uzavrel, po nociach nespával a trápil sa. Keď aj išli spolu von, robili si z neho posmešky. Pre žalobcovu rodinu to bolo zlé, pre jeho matku najhoršie, lebo robila vychovateľku a aj sestra sa na neho zo začiatku veľmi nahnevala. Bolo nepríjemné, keď jej musel žalobca vysvetľovať, že to neurobil. Žalobca chodil k psychológovi, o oslobodení sa nikto nedozvedel, stále to bolo o tom, že niečo spáchal. Našiel si potom priateľku z X., ktorá sa po čase odmlčala a rozišli sa práve kvôli jeho kauze, čiže ho doháňa minulosť.

44. Svedkyňa W. U. (matka bývalej priateľky žalobcu) vo svojej výpovedi uviedla, že žalobca s jej dcérou nemali žiadne problémy vo vzťahu, plánovali rodinu, začali spolu podnikat'. Ako rodič si myslela, že ich

vzťah bude výborný. Potom prišlo trestné stíhanie žalobcu a reportáž a to bol dôvod rozpadu dcérinho vzťahu so žalobcom. Dcéra sa mu snažila psychicky pomôcť, lebo sa cítil hrozne, no už to narušilo vzťah. Žalobca prestal podnikat', prišli o spoločných priateľov. Po odvysielaní sa jej ozvala celá rodina, či je to ozaj pravda, lebo žalobca patril už takmer do ich rodiny. Z reportáže hneď vedeli, že to nemôže byť nikto iný než žalobca a keby to nebolo v televízii, tak by sa to asi ani nedozvedela. I keď tomu neverila, začala o ňom pochybovať, lebo žalobca bol obvinený z pedofílie, čo je dosť závažný čin. Dcére povedala, aby si dobre rozmyslela vzťah so žalobcom a neskôr dcéra tento vzťah ukončila.

45. Svedkyňa J. E., bývalá priateľka žalobcu potvrdila, že mali so žalobcom vzťah asi dva mesiace, kedy sa od kamarátky dozvedela, že žalobca bol v minulosti v nejakej veci trestne stíhaný a kvôli tomu sa ich vzťah skončil. Vysvetlil jej o čo išlo, no už tam nebola dôvera. Nevedela či je to pravda alebo nie, síce jej povedal, že bol oslobodený, no už raz bol obžalovaný a tak mala pochybnosti. Len preto sa s ním rozišla, lebo po ľudskej stránke si veľmi rozumeli. Spoznali sa v U. U., kde sa aj stretávali a počas tých dvoch mesiacov sa jej javil ako veľmi dobrý človek, bol zábavný a spoločenský, chodili na kávu a do kina, stretávali sa s priateľmi.

46. Svedok N. R. vypovedal, že sú so žalobcom kamaráti. On odišiel v roku 2009 do U., no v X. má stále rodičov, ktorých navštevuje raz alebo dvakrát do mesiaca. So žalobcom sa stretávajú buď v Ž. Q. F. alebo v U. U., lebo žalobca kvôli svojej minulosti do X. nechce chodiť. O veci sa dopyčul zo správ, napadlo ho, že sa jedná o žalobcu, no neveril tomu. Hneď sa to v X. rozšírilo, kamaráti a známi tomu uverili a žalobcovi to narušilo život. Bol nútený odísť a presťahoval sa do U. U.. Predtým sa často stretávali, mali spoločné aktivity - šport, zábavu, rovnaký okruh známych, žalobca žil spoločenský život, nebol konfliktný, bol priateľský. Bol známy a pozitívne vnímaný, no odvtedy to išlo dolu kopcom. Svedok uviedol, že po vysielaní prišiel o pár dní do X. a ľudia sa o tom bavili, aj jeho sa na to pýtali, všetci vedeli o koho ide, lebo z reportáže si to spojili s menom žalobcu. Žalobcovi to veľmi pohoršilo, nebol schopný myslieť na pozitívne veci, prestal spoločensky žiť a športovať, utiahol sa. Mal vtedy dlhodobý vzťah, plánoval rodinu a kvôli tomu kúpil byt v Ž. Q. F. S priateľkou S. U. chceli mať spoločné podnikanie, chceli sa tomu venovať a spoločne bývať, boli na tom dobre, chceli mať deti, no po reportáži žalobca prestal komunikovať, ukončil vzťah s priateľkou a stále je konfrontovaný so svojou minulosťou, lebo ľudia nevedia o oslobodení. Žalobca mal pohostinstvo, ale bol nútený to ukončiť, pretože ľudia prestali chodiť kvôli tej publicite.

47. X. Š., ktorý bol starostom Obce X. U. v rokoch 2007 až 2014 pred súdom uviedol, že bol ako štatutár obce prizvaný políciou k prehliadke pohostinstva, ktoré mal žalobca od obce v prenájme. Nevedel vtedy o aký skutok sa jedná a ani nevie ako žalobcova trestná vec dopadla. Nevedel sa presne vyjadriť ako dlho mal žalobca priestory prenajaté, potvrdil však, že žalobca prišiel s tým, že končí a odchádza, jednoducho sa toho žalobca vzdal. Podľa svedka ľudí ovplyvnilo a bol problém v tom, že žalobca už bol z niečoho obvinený, išlo o dosť chúlостivú vec a išlo o malú obec kde každý o všetkom vie. Preto žalobca odišiel, keďže nikomu by to na pokoji nepridalo. Dovtedy sa v bare vždy niečo dialo. K návštevnosti sa vyjadriť presnejšie nevedel, len podotkol, že do pohostinstva chodili domáci aj cudzí, pričom žalobca tam mal niekoho zamestnaného.

48. J. D., ktorá v pohostinstve žalobcu pracovala ako čašníčka uviedla, že v médiách ukazovali, že žalobca ako jej zamestnávateľ bol obvinený z pedofílie. Vypovedala, že po otvorení pohostinstva žalobcom bola návštevnosť veľmi dobrá, až kým sa to neprevalilo do médií. Potom návštevnosť klesla, lebo ľudia nechceli chodiť s tým, že mu nedajú zarobiť a bolo to spôsobené tým, že bol obvinený. Ľudia sa na adresu žalobcu pýtali „kde je ten pedofil?“ Žalobca tak prestal robiť akcie, lebo sa hanbil a pretože tržby išli dolu a ani ju ako zamestnankyňu nemal z čoho platiť, podnik po medializácii ešte v lete toho istého roku zatvoril. Ešte doteraz sa zo žalobcu ľudia vysmieávajú, lebo keď sa spomenie jeho meno, hneď si spomenú, že je pedofil a že bol v televízii a je im jedno, že bol oslobodený.

49. Popri týchto výpovediach vyplynulo z psychologickkej správy spracovanej psychologičkou J.. D. J. dňa 30.09.2012 (č.l. 23 spisu), že žalobca raz týždenne minimálne počas štyroch mesiacov absolvoval psychologickú terapiu, ktorú vyhľadal kvôli prebiehajúcej trestnému konaniu s tým, že uvádzal, že nemôže spať, je depresívny, nebaví ho práca a celá situácia mu pokazila akékoľvek vzťahy, ktoré dovtedy mal. Predtým bol aktívnejší a hlavne spoločenskejší človek, teraz pociťuje väčšiu potrebu izolácie. V správe je (okrem iného) tiež uvedené, že osobnosť žalobcu bola po obvinení otrávená, čo sa prejavovalo hlavne v jeho depresívnom prežívaní a neschopnosti vnútorného skľudnenia mysle. Ťažisko jeho života sa premiestnilo na neustále riešenie súdneho konania, čo zasiahlo jeho rodinnú a vzťahovú

pohodu, pričom traumatizácia vyplýva prevažne z verejného pokrivenia jeho charakteru, skrze čoho prišiel o veľa známych a priateľov, dokonca i tých, na ktorých mu naozaj záležalo.

50. Na základe uvedených svedeckých výpovedí v spojení aj s predmetnou psychologickou správou a v spojení s výpoveďou žalobcu súd dospel k záveru, že následky, ktoré spôsobilo nezákonné rozhodnutie (uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi z prečinu rozširovania detskej pornografie) nemožno spravodlivo žalobcovi kompenzovať len samotným konštatovaním, že bol neopodstatnene trestne stíhaný. Je podľa súdu úplne namieste, aby žalobcovi aspoň poskytnutím peňažného plnenia bola poskytnutá satisfakcia tých dôsledkov, ktoré sú neodstrániteľné a ktoré musel v súvislosti so vznesením obvinenia znášať.

51. Ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. totiž určuje, že ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (alebo nesprávnym úradným postupom), uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Ust. § 17 ods. 3 cit. zákona potom demonštratívne stanovuje kritériá, ktoré je potrebné zohľadniť v prípade priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, konkrétne treba prihliadnuť na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

52. Zákonná úprava teda niektoré všeobecné hľadiská určenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy obsahuje, no pokiaľ ide o výšku samotnú, túto už nijako nekonkretizuje. Jediným limitom je ust. § 17 ods. 4, ktoré s účinnosťou od 01.01.2013 obmedzuje výšku nemajetkovej ujmy tak, že priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Týmto je zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, ktorý v ust. § 6 určuje, že celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy. Minimálna mzda v roku 2012 (kedy bol žalobca obvinený) bola 327,- Eur, v roku 2013 (kedy bol spod obžaloby oslobodený) bola 338,- Eur, čo znamená, že nemajetková ujma môže byť podľa aktuálnej právnej úpravy ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. maximálne 16.900,- Eur (zohľadňujúc pritom ako rozhodný rok 2013).

53. Berúc do úvahy výsledky vykonaného dokazovania sa súd potom nepotreboval zaoberať otázkou, či sa obmedzenie vyplývajúce z ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. účinné od 01.01.2013 má vzhľadom na absenciu prechodných ustanovení vzťahovať aj na prípad žalobcu, ohľadne ktorého bolo nezákonné rozhodnutie vydané ešte v roku 2012 (keď oslobodzujúci rozsudok bol vyhlásený dňa 12.06.2013), pretože súd zastáva názor, že adekvátne suma, ktorú bolo potrebné žalobcovi prisúdiť tieto maximálne sumy nielenže nepresahuje ale ich ani nijako zvlášť blízko neatakujú.

54. Žalobca totiž podľa súdu pri stanovení sumy 19.000,- Eur ako výšky požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy nesprávne stotožnil zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie so zodpovednosťou vysielaťela televízie JOJ za obsah a vyznenie odvysielanej reportáže, čo ako už bolo uvedené nie je možné. Vychádzajúc potom z výsledkov vykonaného dokazovania a individuálnych okolností prejednávaneho prípadu a prihliadajúc na judikatúru slovenských súdov týkajúcu sa výšky náhrady nemajetkovej ujmy priznávanej v prípadoch neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby podľa § 11 Občianskeho zákonníka (ktorým bol aj tento prípad nezákonného obvinenia žalobcu), považoval súd za adekvátne náhradu pre žalobcu sumu 9.000,- Eur. Pokiaľ súdna prax v závislosti od osobitostí konkrétneho prípadu s odkazom na ust. § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka priznáva za usmrtenie blízkeho človeka pri dopravnej nehode pozostalým sumy pohybujúce sa rádovo v desiatkach tisíc Eur (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/228/2012, 6Cdo/60/2016, 3Cdo/18/2016, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/465/2014, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/116/2013, atď.) a na obdobnej úrovni sa pohybuje aj výška náhrady nemajetkovej ujmy pozostalým v prípade smrti blízkeho ako dôsledku nesprávneho spôsobu poskytnutia zdravotnej starostlivosti (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/168/2010, 5Cdo/244/2011, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/270/2011, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/18/2013, atď.), súd uvedenú sumu považuje za primeranú. Táto zohľadňuje aj výšku náhrad prisudzovaných poškodeným v prípadoch nezákonného trestného stíhania, ktoré bolo spojené aj s pozbavením osobnej slobody jednotlivca väzbou (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/201/2013, 6MCdo/12/2014) a v neposlednom rade súd zvažoval aj výšku náhrad priznávaných

fyzickým osobám pri zásahu do ich práva na ochranu osobnosti médiami (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/101/2013 a 3Cdo/150/2016).

55. V tomto smere bolo výpoveďami svedkov jednoznačne dokázané, že vznesenie obvinenia žalobcovi malo na jeho dovtedajší súkromný život zničujúci vplyv. Žalobca bol bezúhonným nekonfliktným človekom, nebol predtým trestaný ani trestne stíhaný. Pokojne žil v menšom meste, mal prácu a súčasne podnikal, s priateľkou plánovali spoločnú budúcnosť. Nemal žiadne psychické problémy, bol spoločenský a vo svojom okolí obľúbený a v súvislosti s prevádzkou pohostinstva i pomerne známy v širšom okolí mesta X.. Žalovaná síce namietala dôveryhodnosť výpovedí niektorých svedkov vzhľadom na ich citovú zaangažovanosť na prípade, no to nijak neznižuje danosť uvedených faktov, ktoré vyplynuli z ich výpovedí a ktoré potvrdili aj iní svedkovia. Okrem toho je tým len potvrdzovaná skutočnosť, že obvinenie hlboko zasiahlo do osobnostnej sféry žalobcu, pričom kto iný by mohol o tom podať autentickú výpoveď než blízke osoby.

56. V dôsledku vznesenia obvinenia a trestného stíhania žalobca musel vyhľadať psychologickú intervenciu, pomocou ktorej sa snažil vysporiadať s dovtedy nepoznanou situáciou. Žalobca nebol osobou, ktorá by takpovediac denne bola vystavená konfliktom so zákonom a tak podľa súdu pochopiteľne prežíval z psychického hľadiska obavy z budúcnosti plynúce z hroziaceho trestu. Svedkovia potvrdili, že z dovtedy veselého a spoločenského človeka sa stal pomerne uzavretý jedinec skôr nevyhľadávajúci spoločnosť iných ľudí. Závažne utrpela jeho povosť a spoločenské postavenie tým, že bol obvinený z trestného činu týkajúceho sa ochrany intímnej sféry maloletých detí a ktorého povaha je nespochybniteľne zvlášť odsúdeniahodne vnímaná celou spoločnosťou (reportáž to označila slovami „pedofilne orientovaný jedinec“). Žalobca v dôsledku toho prišiel o známych i niektorých priateľov a len preto mu stroskotala perspektívny vzťah, ktorý v tom čase smeroval k založeniu rodiny. Musel čeliť zvlášť nepríjemným otázkam najbližších rodinných príslušníkov a vysvetľovať im, že skutok nespáchal. I keď obvinenie nemalo vplyv na jeho pracovné uplatnenie, nepochybne v jeho dôsledku krátko na to (v júni 2012) skončil s podnikaním (prevádzkou pohostinstva), keď jednak charakter obvinenia sa prejavil úbytkom návštevnosti a jednak sám žalobca pochopiteľne nemal za danej situácie záujem objavovať sa v okruhu ľudí, ktorým bol známy. Jednoducho sa necítil dobre v prostredí, ktoré ho dovtedy považovalo za normálneho človeka, pokiaľ bol okolím vnímaný ako ten, kto je trestne stíhaný pre náchylnosť k zneužívaniu maloletých detí. Je takisto len logické, že sa snažil opustiť toto prostredie a pôsobiť v prostredí, ktoré ho v takýchto súvislostiach nepoznalo, čo potom vyústilo do zmeny miesta bydliska do iného mesta s možnosťou väčšej anonymity. Rovnako súd prihliadal na to, že napriek oslobodeniu spod obžaloby stále žalobca musí prípadne vysvetľovať svoju minulosť a to ako jeho prípad skončil, čo nie každý dokáže pochopiť a dôkazom toho bol aj jeho rozchod s priateľkou J. E.. To znamená, že i napriek oslobodeniu je a bude stále konfrontovaný so svojou minulosťou.

57. Zohľadňujúc potom dobu trestného stíhania od februára 2012 do právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku v auguste roku 2013 mal súd za to, že suma 500,- Eur za každý mesiac stíhania predstavujúca vo výsledku sumu 9.000,- Eur môže byť tým spravodlivým zadosťučinením, ktoré žalobcovi aspoň takouto formou vykompenzuje vzniknuté zásahy do osobnostnej sféry jeho existencie. I keď sa jedná ani nie o polovicu sumy požadovanej žalobcom, súd znovu poukazuje na už uvedenú rozhodovaciu prax súdov a zdôrazňuje, že táto suma podľa súčasnej právnej úpravy účinnej od 01.01.2013 (§ 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.) predstavuje viac než polovicu maximálne možnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Preto vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

58. S poukazom na ustanovenia uvedené v bode 33 odôvodnenia súd zamietol aj žalobu ohľadne žalobcom požadovaných úrokov z omeškania z náhrady nemajetkovej ujmy. Tu súd vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/185/2011, podľa ktorého povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba splnenia a až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania.

59. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku vzhľadom na čiastočný úspech oboch strán sporu. Žalovaná strana síce bola úspešná v rozsahu viac než polovice žalovaného nároku (žalobca požadoval sumu 23.900,- Eur s príslušenstvom a úspešný bol ohľadne sumy 11.629,61 Eur s príslušenstvom) a teda by mala nárok na náhradu trov konania v pomernom rozsahu, no nakoľko jej žiadne trovy zo spisu nevyplývajú (a ani žiadne nepožadovala) súd vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

60. Súd musel takisto rozhodnúť o svedočnom, ktoré uplatnil vypočutý svedok N. R.. Nakoľko svedok si uplatnil svedočné spočívajúce v náhrade účelne vynaloženého cestovného riadne, včas a v správnej výške (podanie na č.l. 144 a nasl. spisu) nakoľko býva aj pracuje v Bratislave, súd mu podľa § 258 ods. 1 Civilného sporového poriadku v nadväznosti na § 72 ods. 1, § 73 ods. 1 a § 74 vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy v platnom znení priznal svedočné vo výške 103,76 Eur. Pretože ohľadne trov spojených s výpoveďou tohto svedka nebol zložený preddavok a vypočutie svedka navrhol žalobca, súd zaviazal na úhradu svedočného priamo žalobcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne vo vyhotovení trojmo na tunajší súd.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na exekúciu podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, v znení neskorších predpisov.